

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Cantvs Trigesimvsqvtvs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CANTVS TRIGESIMVS-
QVINTVS.

CANCION XXXV.

SENSVS.

*En soledad vivia,
Y en soledad ha puesto ya su nido
Y en soledad la guia
Asolas su querido
Tam bien en soledad de amor horido.*

*In solitudine vivebat,
Et in solitudine posuit nidum suum,
Et in solitudine eam ducit,
Solus eius dilectus,
Etiam in solitudine amore sauciatus.*

EXPLANATIO.

Prosequitur Sponsus, indicatque iucunditatem, quam percipit ex solitudine, quam sentiebat anima, antequam ad hanc vnionem perueniret, nec non lertiam, qua afficitur, ex recessu omnium molestiarum, laborum & impedimento- rum, quo nunc gaudet, post tranquillam, & suauem mansionem factam in amato suo, & rebus omnibus, earumque molestijs expedita iam & aliena. Ostendit insuper gaudere se, quod recessus iste, quem habet anima, extiterit dispositio congrua, vt deinceps vere dirigatur, & moueatur à Sponso, quod hactenus fieri non poterat, eo quod nondum posuerat nidum suum in solitudine, hoc est, nondum acquisierat perfectum habitum, & virtutem solitudinis, vbi anima à spiritu Dei mouetur, & ad diuina ducitur. Neque solum dicit, quod ipse eam dirigit in ista solitudine, sed præterea ait, quod ipse solus hoc præstet, sese illi communicando, absque alijs medijs Angelorum, vel hominum, specierum, vel figurarum; exceptis notitijs enumeratis, Secundo Versu Cantus 33. cum non mirus ipse illius amore sauciatus sit in hac eius solitudine, ac libertate spiritus, quam habet mediante recessu prædicto, quam illa, in eum ardenti amore fertur; gratissima enim est illi solitudo, siue recessus: ait itaque,

In solitudine vivebat.

Turtur prædictus, nempe anima, degebat in solitudine, priusquam in hoc statu vnionis, dilectum inueniret. Animæ siquidem Deum expetenti, nullius rei confortium, solatium, aut veram societatem adfert: quin potius, donec illum inueniat omnia creata maioris solitudinis causa sunt.

Et in solitudine posuit nidum suum.

Solitudo, in qua prius degebat, erat (prout de turture diximus) carere velle, ob amorem Sponsi sui, omnibus mundi bonis, perfectioni propriæ studiosè insistendo, & acquirendo solitudinem perfectam, qua peruenitur ad vnionem cum verbo, atque aded ad completam quietem, ac refrigerium, quod hoc loco significatur per nidum, qui quietem denotat. Itaque perinde est ac si diceret: in ista solitudine, quam antea incolebat, cum labore & angustia, sese in illa exercens, eò quod nondum perfecta esset; in ea inquam solitudine, quietem

*Recessus
solitudinis
Deo gratia.*

requiem ac refrigerium suum constituit, eò quod iam illud perfecte acquisierit in Deo. Vnde David in sensu spiritali loquens ait: *Etenim passer inuenit sibi domum, & turur nidum sibi, ubi ponat pullos suos.* id est, inuenit stabilitatem, ac sedem in Deo, ubi appetitibus, & potentijs satisfaciat.

Et in solitudine eam ducit.

Id est, in ista rerum omnium solitudine, quam habet anima, in qua sola cum Deo versatur, ab ipso ducitur & mouetur, & ad res diuinas erigitur: mouet nimirum intellectu ipsius ad Deificas intelligentias, quippe qui alijs quibusuis contrarijs, ac peregrinis intelligentijs, solus iam ac nudatus existit: voluntate etiam ad Dei amorè liberè mouet; ut pote quæ sola iam & immunis sit alijs affectibus: memoriã quoque replet notitijs diuinis: eo quod ipsa etiam sola & vacua sit alijs imaginibus & phantasmatis. nam ubi anima expedit & euacuat has potentias rebus omnib. inferioribus, necnon adhesionem ac proprietatem erga superiores, solas & inane eas relinquendo; protinus occupantur à Deo, circa inuisibilia & diuina, idemque eam dirigit in hac solitudine. quod asseruit S. Paulus de viris perfectis, qui, *Spiritu Dei aguntur* &c. quod est idem, ac dicere: in solitudine eam ducit, ac dirigit.

Solus eius dilectus.

Hoc est, non tantum eam dirigit in hac ipsius solitudine, sed etiam ipse solus operatur in ea, absque villo medio. hoc quippe proprium est huius vnionis anime cum Deo, in matrimonio spiritali, quod deus agit in illa, eique sese communicat, non quidem Angelorum ministerio, ut prius, neque naturalis habitatis interuentu, sed per seipsum. Sensus namque tum externi, tum etiam interni & creata omnia, imo ipsamet anima valde parum conferunt ad

hæc eximia, & supernaturalia dona, quæ Deus præstat in hoc statu, recipienda: non enim subduntur habilitati naturalique operationi ac diligentie anime; sed ipse solus in illa, & cum illa, hoc præstat; quod ideo fit, quia solam reperit, prout dictum est; ac proinde nullam aliam societatem eam habere vult, nec alteri perficiendam, quam sibi soli, concedit. Equum etiam est, ut quandoquidem anima reliquerit, omnia, ac per omnia media transferit, ad Deum super omnia ascendendo, ipse quoque Deus sit dux, & medium illius ad se. Cumque anima in solitudine rerum omnium, conscenderit super omnia, nihil æquè deinceps illi prodest, ut ascendat superius, ac idem verbum Sponsus. Porro is tam ardenti amore fertur in animam, ut ipse solus velit illi dona ista præstare: vnde protinus subdit:

Etiam in solitudine amore sauciatus.

Quonia anima propter amorè Sponsi, sola & procul omnibus rebus remansit, idcirco vehementer ipse adamauit eam in ista solitudine, prout etiam ipsa in solitudine eius amore capta, & in eadē solitudine illius amore saucia relicta est; propterea non vult eam solā relinquere; quin potius ipse illius amore saucius, in solitudine, quā habet ob gratiã sui, solus seorsum eam regit, se ipsum illi concedens, voraque; illius adimplens. Quod utique non operaretur in illa, nisi in solitudine reperisset. Quapropter idē Sponsus dicit per Oseam Proph. de anima: *Ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor eius.* Nam in eo quod ait, quod ad cor ipsius loquetur, significatur traditio sui, ipsi anime: loqui enim ad cor, est cordi satisfacere, cui verè alius non satisfacit, quam solus Deus.